

SECCIONS COMARCALS

Preguem a totes i a cada una de les Seccions Comarcals, s'acullin en aquesta Secció que tenim oberta a elles destinada; enviant-nos original que reflexi llur vida i llur actuació, ja siguin actes cel lebrats, acords importants, parers i orientacions tot ço en fi que demostrï clarament que l'obra del Sindicat està escampada arreu de Catalunya.

De la de Barcelona

Reaccionem

Es tant abundant i manifesta la desorganització social com a classe dels metges consecutiva al individualisme desenfrenat sustentat i practicat avui encara per l'immensa majoria, que tot-hom que mira amb un xic d'atenció l'exercici de la professió a nostra Ciutat constata una sèrie de irregularitats deontològiques que no li semblen a primer cop d'ull; i un feix de fórmules i solucions econòmiques, arbitràries en extrem, qu'és deserotllen per camins trencats, si bé amb unes sonoritats enganyoses qu'és perden de vista per oblit de lo que és una via recta.

Això, aquests desenfocaments de tots els ordres professionals tocant a deontologia i economia, es fruit de la desorientació absoluta que en drets i deures, patim.

La classe mèdica si tingués (ja la té), vull dir si sentís les necessitats de la col·lectivitat com a suma de les individuals, hauria ja intervingut en la confecció del padró de pobres, coaccionant amb llur organitzat procedir els capricis de la política que feia servir dit padró per conquerir sufragis i per fer favors al marge moltes vegades de la justícia. I si bé pot haver-hi qui vulgui desentendre del principi just com a tal, fatalment haurà d'interessar-li el que dins el padró de pobres hi constin els que ho són de veritat, restant fora per tant els que no reuneixin les tristes condicions indispensables.

Tampoc la classe nostra hauria permès la persistència dels supernumeraris amb força treball i gens de sou, tota vegada que dita arbitrariedad és un escarni al treball i per tant al home que ha de viure d'ell.

Aquest padró de pobres de Barcelona, pou d'injustícies, convertit en lloc de favoritisme per cada un dels bàndols polítics usufructuaris del govern de la ciutat, fereix nostra col·lectivitat de doble manera assistint amb bens comunals a qui no ho necessita i deixant abandonats a llurs pròpies forces econòmiques a mols que en són mancats en absolut i que el dia que topeu amb un d'ells no tenim altre remei que fer nosaltres de benefactors.

Dins la entitat, hi han uns quants elements especuladors i desaprensius, amb un còdic moral per ús propi, amplíssim, que havent-se donat compte de l'estat dels proletaris, propici a deixar-se embaucar oferint-los qui sap els aventatges quan

siguin malalts, sense exigir cap garantia, i la desorganització i anarquia dels metges com a classe acceptant per esperit de mala entesa competència contractes denigrants i a voltes gratuïts, han fundat entitats de previsió i socors amb un reglament que no dona dret a res i pagant al metge de qualsevol manera, feines que, per lo baixes i injustes, no peden cotitzar-se a cap preu. Es dona amb freqüència el cas, de que "l'amo" de la societat, envejós de majors guanys, revisa pòlisses de malalts que, segons ell, duren massa, i crida l'atenció al metge, dient-li que allò s'ha d'acabar i trobar el medi d'escloure'ls del cobrament i, al menys, espartar-lo amb un reglament draconianà per veure si així pot donar-se-li l'alta abans d'ésser guarit. I ja podeu imaginar-vos aquell company que per isolament es veu precisat a acatar les ordres del "sultan" camí de la casa del pobre pacient, roig de vergonya, conscient de la canallada que va a cometre, però obligat per la necessitat, ja que ningú el salvarà de les iras del "senyor" si de cas no fa ço ordenat per ell. I no cregueu que això sigui novelesc; molts companys en saben casos, i alguns, potser, i trobarà contades, en aquestes malfetes ratlles, aquelles engúnies que patia quant camí de la casa del malalt la consciència li deia que llur professió era d'esclau. Però la segona part es revoltant. A voltes el malalt conscient de llurs drets, no's resigna, calla, i quant ja guarit pot sortir al carrer, acut a les oficines de la Societat i fa veurer a la modern Silok, que no's deixarà trepitjar així com així, llavors fa l'estranyat i carrega els neulers al metge dient-li qu'ell es liberal, humanitari, que mai ha pretès trepitjar a ningú i que el metge si de cas s'haurà excedit per afany de desacreditarlo. Com que això són històries ni casos isolats, sembla que els metges tenint el remei amb l'organització conscient; deixem que's perpetui per ignominia nostra i hefa de les professions lliberals, màxim éssent dites entitats nombroses i molts metges a elles lligats que hi seguiran amb la paciència de nostra desorientació per defensar els drets inalienables.

Hi han també altres societats o germandats on el germà gosa de més consideració perquè el reglament s'ajusta mes a una realitat; millora que no alcança al metge en llur tracte eco-